

LBRIS

We know
books

ELINA
BACKMAN

CÂND REGELE
MOARE

THRILLER

Traducere din limba finlandeză
de Zsuzsa Máthé

Lebăda Neagră
Iași, 2024

CUPRINS

Partea I	13
Partea a II-a	83
Partea a III-a	155
Partea a IV-a	299
Partea a V-a	419
Epilog	543
<i>Mulțumiri</i>	557

FIICELE REPEZIȘULUI

Hartola, 1989

Ele sunt Fiicele repezișului. Se furișează la repeziș în zori, când mierlele încep să cânte, când pământul e umed și solul afânat. O ceață groasă plutește deasupra apei întunecate și totul pare încărcat de magie. Li se face pielea de găină. Se dezbracă, se duc până în mijlocul râului și rămân acolo nemișcate, ca să devină una cu apa. Mai întâi cu apa, apoi cu ceața. Sorb o porțiune magică din cupe din scoarță de mesteacăn, stând mereu pe aceeași piatră, bând mereu aceeași cantitate. Apoi oferă un dar repezișului. Apa își cere partea. Ceva ce poate trage în adâncimile ei. Sufletele lor, puritatea lor, secretele lor nerostite. După ce-și aduc jertfa, dansează și așteaptă. Așteaptă creșterea apelor, vârtejuri mai puternice. Așteaptă răcoarea ceții care se târăște pe pielea lor, o frumusețe care nu se poate vedea cu ochiul liber și nici auzi, ci se poate doar simți. Sorb din vuietul repezișului, ascultă acordurile naturii, trag aer în piept mai adânc decât au făcut-o vreodată pe uscat. Se simt purificate. Chicotesc, pentru că acesta este secretul lor. Așteaptă, deși așteptarea lor este în zadar. Au speranță, pentru că speranța nu este niciodată zadarnică. Pleacă doar după ce noaptea s-a încheiat în cele din urmă, când semiîntunericul se transformă într-o dimineață strălucitoare. Pleacă, simțindu-se împlinite.

Ele sunt Fiicele repezișului.

HARTOLA

Septembrie, 1989

Harri Valkama era primul client din acea zi. Ca de obicei, a luat o pâine de seară de pe raft, o cutie de lapte integral din frigider și câteva sute de grame de șuncă cu semințe de muștar de la raionul de carne. Rutina zilnică. Provizii pentru pescuit, dimineața devreme și senzația de așteptare. Harri aruncă o privire peste titlurile din cotidiene înainte să se ducă la casa de marcat și apoi începe să-și așeze cumpărăturile pe banda rulantă.

— La pescuit? întrebă casiera.

— De bună seamă, răspunse Harri și își puse cumpărăturile direct în lada frigorifică, întocmai ca de obicei.

— Doriți chitanță? întrebă casiera.

— Doar dacă are numărul dumneavoastră de telefon, domnișoară, răspunse Harri și-i făcu cu ochiul.

Tachinatul acesta cu casiera era un obicei vechi și îi însenina ziua. De fiecare dată când se afla în magazin, Harri devenea, pe neobservate, un tip amuzant și relaxat.

Era ora 07:10 când Harri Valkama a pornit mașina și s-a îndreptat spre râul Tainionvirta. Dimineața luminoasă era blândă, prevestind o zi caldă. Harri Valkama și-a lăsat mașina la marginea drumului și a mers restul traseului pe jos până pe malul râului. Gustările și scaunul într-o mână, undița și trusa de scule în cealaltă. S-a oprit în locul

cunoscut și a tras adânc aer în piept. Și-a pus jos scaunul, a așezat lada frigorifică lângă el și a deschis trusa. În stilul său relaxat, a ales una dintre momelile preferate din trusă și s-a lăsat cuprins de așteptări nerezonabile cu privire la captura de pește. Ceasul arăta șapte și jumătate când a aruncat momeala în apă. Lumina începutului de toamnă strălucea deja limpede din spatele copacilor. Conform calendarului de pescuit, astăzi era o zi foarte propice.

În aer plutea un miros de pământ și de final de recoltă. Privighetorile care cântaseră într-o veselie de la începutul verii tăceau acum și, deși părea să se anunțe o zi călduroasă, în atmosferă deja se simțea o notă de toamnă. Harri Valkama se bucura de diminețile acestea, de faptul că natura se trezea odată cu el. Se bucura că putea fi complet singur.

În ciuda așteptărilor, peștii nu mușcau. Harri se uita gânditor înspre curenții râului, când, deodată, zări ceva neobișnuit. Ceva era în depărtare, agățat de un lemn plutitor. Să fie cadavrul unui cerb sau al vreunui alt animal mare? Harri Valkama era din ce în ce mai curios. Și-a sprijinit undița de un mesteacăn și a luat-o de-a lungul malului ca să vadă mai bine.

Când a ajuns mai aproape, s-a oprit. Acum vedea mai clar ce îi captase atenția. Harri Valkama se uită șocat la ce se afla în apă. Membre albe, o rochie neagră cu falduri subțiri pluteau pe suprafața apei. Un om. Când în sfârșit mintea lui a procesat ceea ce se afla aproape de mal, a căzut în genunchi. În fața lui era un cadavru albicios și țeapăn al unei persoane. Se agățase de rădăcinile copacilor de pe malul râului, iar curenții nu mai avea puterea să-l ducă mai departe. Apa curgătoare făcea cadavrul să se unduiască ușor în loc. O fată tânără plutea cu fața în jos, spre apa

întunecată. Din fericire, Harri nu-i putea vedea chipul. Fără să vrea, a observat câteva detalii. Ungھیile cu lac negru, o curea metalică, rochie neagră, picioare desculțe. Părul ei arăta ca niște alge plutitoare.

Viata e nedreaptă, asta a fost primul gând care i-a venit în minte lui Harri Valkama. A închis ochii, dar imaginea îi era deja întipărită pe retină. Harri Valkama nu mai vorbise spurcat de ani de zile, dar acum înjurăturile îi reveneau ca niște viespi stârnite. Cât de nedrept era că viața unei tinere fusese curmată atât de brusc. La naiba, ce mai privești! Când fusese la primărie ca să-și achite permisul de pescuit, chiar nu se gândise că va pescui cadavre din râu. Dintr-odată, Harry a simțit că natura l-a trădat. A conștientizat treptat acest gând. A înțeles brusc că frumusețea toamnei timpurii din jurul lui fusese doar o înșelătorie, o iluzie. Fără să vrea, era acum martor al unui spectacol nefiresc și hidos. Un spectacol în care decorul s-a prăbușit brusc, scoțând la iveală moartea crudă și rea. Harri Valkama s-a ridicat cu greu în picioare și, deja fără suflare, a alergat spre mașină. Trebuia să ajungă la un telefon, iar asta cât mai curând.

PARTEA I

Miercuri, 12 iunie 2019 / Helsinki

Când Saana deschide ochii pentru prima dată în acea zi, încăperea se mișcă și se învâрте cu ea. Saana îi închide imediat și cade iute într-un somn ușor. Două ore mai târziu, se trezește transpirată. Ceasul arată acum unsprezece și jumătate. Saana se ridică pentru câteva secunde, bea un pahar cu suc de portocale și merge la toaletă, dar totuși se hotărăște să se întoarcă în pat încă puțin. Când se trezește în sfârșit de-a binelea, este deja ora trei. Încăperea nu se mai învâрте la fel de mult ca dimineața. Stomacul îi chiorăie de foame. Ultima oară a mâncat acum treisprezece ore și chiar și atunci, doar niște arahide sărate de la bar.

Momentan, timpul nu are niciun sens pentru Saana. Nimeni nu o așteaptă niciunde. Nimeni nu are nevoie de ea pentru nimic. Totuși, foamea are sens. Și astfel, în prima ei zi în care nu are nimic de făcut, Saana își comandă o pizza prin Wolt.

Pizza sosește și, cu greu, rușinată de starea de mahmu-reală în care se află, purtând un tricou șifonat, Saana îi deschide ușa curierului șaten, care îi întinde repede o sticlă de Cola de 1,5 litri și cutia de pizza încă fierbinte.

Tot restul zilei privirea Saanei pendulează între cutia de pizza și ecranul laptopului. Devorează serial după serial și

consolatoarea pizza Margherita. Se uită la serialul *The Killing*. S02E03. E captivant și bun, deși cam sumbru. Saana urmărește episoadele din sezonul al doilea, unul după altul. Se bucură că a găsit serialul. Acum o așteaptă aproape două sezoane dintr-un serial polițist perfect. Linden și Holder. Puloverele de lână ale lui Linden, agerimea ei și un Seattle ploios. Saanei i-au plăcut dintotdeauna serialele polițiste, chiar dacă o agită. Îi îmbogățesc prea mult imaginația. Mai este dependentă și de podcasturile despre crime adevărate, chiar dacă uneori o neliniștesc. De aceea favoritul ei este unul clasic, mai lejer, *Hercule Poirot*, o adevărată oază în lumea serialelor polițiste. Un serial captivant, care te poartă în lumea lui. Cât de ușor este să te cufunzi în lumea veche din Anglia și să urmărești viața leneșă a elitelor sociale în timp ce acestea se îmbracă pentru cină, își petrec timpul la banchete în hoteluri și conace, vânând și plimbându-se prin grădini. *Poirot* e cel mai lejer serial polițist pe care Saana îl poate suporta. Există o mulțime de crime, dar Poirot le rezolvă pe toate. Telespectatorul se poate bucura pur și simplu de peisajele și atmosfera de la conac, apelând la imaginație pentru a-și da seama cine este criminalul în fiecare caz urmând indiciile oferite. Din păcate, Saana a văzut toate episoadele din *Poirot* de mai multe ori. Deja bănuie sau își amintește cine e criminalul. *The Killing* este mult mai captivant. Ceva nou și de alt calibru.

Saana întrerupe episodul ca să meargă la toaletă. În drum spre toaletă se uită pe furiș afară prin draperiile de la sufragerie. Afară pare să fie o zi frumoasă și însorită. Mestecenii din fața ferestrei sunt deja înverziți. Verdele verii a luat-o prin surprindere și anul acesta. Și-a petrecut toată primăvara stând la birou, scriind în grabă la calculator știri online

de divertisment. De-a lungul anilor, ecranul ei a fost plin de texte despre moartea lui David Bowie, virusul Zika și nenumărate alte articole fără noimă.

Cinci exerciții pe care le poți face pentru a fi în formă pentru vară.

Comori ascunse: 10 destinații de vacanță subestimate din Europa.

Un jurnalist a făcut flotări trei minute pe zi timp de o săptămână, vezi aici rezultatele uimitoare!

Intestinul este al doilea creier – 5 lucruri despre cum funcționează stomacul.

Fă-ți viața de familie mai lejeră – încearcă rețetele noastre de 15 minute pentru toată săptămâna!

Saana e amuzată. Și-a petrecut toată primăvara compiland rețete ușoare, dar, după ședința foto, nu a încercat să reproducă niciuna acasă. S-a lăsat chiar și de flotări după doar o săptămână de testare activă. De fapt, toată primăvara nu a făcut nimic în afară să lucreze. A numărat semne și cuvinte, s-a stresat din cauza termenelor-limită, a stat la calculator, nevoită să rămână la birou uneori până noaptea târziu. După serviciu, era atât de ruptă de oboseală, încât nu putea face altceva decât să stea întinsă în pat, uitându-se pe Netflix sau HBO Nordic. După o zi lungă la lucru, micile treburi prin casă, cum ar fi plata facturilor, aspiratul și gătitul, i se păreau copleșitoare. Podeaua era acoperită de un praf cenușiu care se strecurase printre scândurile de lemn, iar înștiințările de scadență pentru facturi picau din cutia poștală în mod regulat. Oare asta e ceva normal? se întreabă ea, în timp ce-și vâă încă o felie de pizza în gură.

Pentru cei care o cunosc, pare normal: toți au mult de lucru și oamenii sunt mereu pe fugă. Pe fugă, dar încotro și de ce? Prietenii ei par să pomenească mereu cât de ocupați sunt, de parcă ar fi ceva grozav în asta. Toți lucrează peste program și totuși își fac timp să meargă la sală. Nimeni nu spune că e stresat sau epuizat. Uneori, seara, când luminile erau încă aprinse doar în unele birouri, Saana căuta în liniște pe Google simptomele oboselei la muncă și niciodată nu reușea să găsească ceva care să se potrivească stării ei. *Oboseală extremă, cinism și scăderea stimei de sine profesionale*. A stat toată primăvara cu nasul atât de lipit de ecran, încât nici n-a observat pregătirile naturii pentru sosirea verii. În primele săptămâni s-a ivit doar nisipul de sub zăpadă, au apărut câteva păsări migratoare solitare și niște brândușe. Apoi totul s-a întâmplat deodată: începutul verii. Mesteceni înverziți, privighetori și oameni îmbrăcați în tricou, la plimbare. Lumină.

După ce vine de la toaletă, Saana se îndreaptă spre fereastră. Ce zi e azi? Miercuri. Deci a fost cu adevărat la petrecere până la ultima comandă într-o seară de marți. O petrecere de rămas-bun cu doar câteva persoane, dar cu multă băutură.

Cântecul puternic al unei mierle din curte răsună în încăpere. Saana trebuie să închidă fereastra ca nu cumva ciripitul vesel al păsărilor să strice starea încărcată și apăsătoare de mahmureală din apartament. *The Killing*, un Seattle ploios, pizza, oboseală, greață. Zona ei de confort. E chiar nebunie să urmărești un serial înfricoșător când ești mahmur, cu ucigași și cadavre. Totuși, nu face altă alegere. Saana adoră *The Killing*. Îi dă o stare de bine. Când se uită la serial, nu se mai simte singură. Gândurile ei copleșitoare sunt ascunse frumos de intriga captivantă.

Saana mai ia o felie de pizza. Ultima felie. Probabil că a mâncat deja peste 1.500 de calorii. Pizza consistentă i-a făcut sete, dar măcar acum încăperea nu se mai învârte. Întinsă pe canapea, cu stomacul plin de pizza, Saana se gândește că totul este bine până la urmă. În ciuda faptului că epuizarea din primăvară s-a transformat mai întâi în zvonuri despre concedieri în cadrul companiei și, în cele din urmă, în veștile proaste, viața merge înainte. Totul va fi bine.

Saana aruncă o privire la bagajele din hol deja făcute și se relaxează pentru restul serii. Mâine va pleca din oraș pentru toată vara. Gata cu mahmureala, va face doar sport și meditație. Activități în aer liber și smoothie-uri verzi. Tot ceea ce fac oamenii în zilele obișnuite. Dar astăzi nimic. Mulțumită, cu capul pe pernă și învelită în pătura din polar pe care o luase de la bar, lasă Netflix să treacă automat la următorul episod. Noul episod din viața ei avea să înceapă abia mâine.

În dimineața următoare, singurele urme de mahmureală ale Saanei sunt doar un tremur redus al mâinilor și o ușoară indigestie cauzată de pizza. Procesul de recuperare durează de obicei una sau două zile. Prima zi: compensarea lipsei de somn, când organismul elimină excesul de alcool, înlocuind toxinele cu pizza și dulciuri. A doua zi: organismul elimină surplusul de grăsime, sare și zahăr, balonare și o stare de spirit momentan mai proastă. Regret. Somnul prea mult din ziua de mahmureală se răzbună pe ritmul circadian. O noapte de sevraj. În sfârșit, mânia: niciodată n-o să mai ajung în starea asta. Apoi, ziua a treia: totul este dat uitării, totul este iertat. O viață nouă, promisiuni noi, smerenie și recuperare. Iluzia că vinul nu o va mai atrage niciodată. Ziua a șaptea: sete.

Saana stă în bucătărie cu o ceașcă de cafea în mână și se uită afară. Astăzi poate suporta din nou lumina soarelui și cântecul păsărilor. Pornește iPad-ul de pe masa din bucătărie, caută Hartola pe Google și deschide pagina zonei. *Hartola – singurul regat al Finlandei*, după cum scrie pe ecran. Saana chicotește, dar sloganul nu este o glumă. Hartola s-a desemnat regat și există chiar și un videoclip intitulat *Regatul Hartola*, pe YouTube. Saana apasă *play*. În stilul sec, tipic pentru videoclipurile promoționale regionale, filmulețul prezintă beneficiile traiului într-un loc precum Hartola. În videoclip, o femeie veselă, care s-a mutat recent acolo, explică cum inițial s-a întrebat dacă va putea cumpăra brânză de capră de la magazinele din Hartola. Probabil că da. Videoclipul nu ne spune. Saana nu poate nega că și ea s-a gândit de unde va cumpăra vara rucola sau pecorino. În cele din urmă, Saana caută pe Google Maps distanța exactă. Cel mai scurt traseu între Vallila și Hartola are 179 de kilometri. La o așa depărtare, va reuși să-și lase în urmă rutina plictisitoare. La o așa depărtare, va scăpa de stresul acestei primăveri, de epuizare, de incertitudine. Va încerca să nu se gândească la toamnă. Va fugi 179 km, lăsându-se în urmă, și va trăi clipa. Sfârșitul contractului temporar o va obliga să se odihnească într-un loc unde s-a simțit mereu bine.

Saana închide iPad-ul și îl strecoară în buzunarul interior al rucsacului. Libertatea începe acum. Stinge luminile din apartament, verifică dacă aparatul de cafea este oprit, dacă robinetul pentru mașina de spălat este închis, dacă sunt închise geamurile, dacă frigiderul e gol și totul e gata pentru absența ei de două luni. Toate plantele s-au uscat deja de ceva timp, încet torturate până la moarte, fiindcă nu